

[Birkholm]

skulle følge socialministerens morale, måtte de skynde sig at sætte sig i udgifter for at være sikre på at få minimumsbeløbet efter de nye bestemmelser. Det gælder også studerende, som har måttet give op, og andre randgrupper, som har hutlet sig igennem, f.eks. ved at sætte en ære i at klare sig på lavt niveau.

Der er en enkelt ting, jeg er tilfreds med i bemærkningerne til lovforslaget, og det er, at socialministeren anfører, at boligudgifterne skal være de reelle boligudgifter, dvs. udgifterne til varme, vand, gas og elektricitet. Jeg regner med, at socialministeren vil sørge for, at de kommuner, som i dag kun beregner huslejen som boligudgiften, f.eks. Københavns kommune, ikke fremtidig gør det, men inddrager de reelle boligudgifter i beregningen.

Afslutningsvis vil jeg gerne pege på de afsluttende bemærkninger til lovforslaget, som fremskridtspartiets ordfører roste så meget. Der står, at da den skønsmæssige vurdering falder bort, må det antages, at forslaget indebærer en administrativ lettelse. Det er jo fuldstændig forkert. Det viser, hvor langt socialministeren er fra den virkelighed, som er på socialkontorerne. Det er jo sådan, at sagsbehandleren stadig væk må følge den enkelte klients økonomiske situation og familiens økonomiske udvikling, medmindre sagsbehandleren da fuldstændig skal slippe ansvaret for, hvordan det går i familien. Men det er måske det, socialministeren mener.

Tilsvarende står der til sidst, at sagsbehandleren så mere kan koncentrere sig om rådgivning og vejledning med henblik på at bringe ansøgeren ud af de vanskeligheder, der ligger til grund for hjælpen. Det er den samme hule argumentation, som man oplevede fra borgerligt hold, da man indførte § 37, stk. 4. Problemet er, at fattighjælpsparagraffen i sig selv er socialt og psykisk invaliderende og vil give mange flere sager. Klienterne kommer meget oftere på bistandskontoret. Det vil give øget sagspres. Det er konsekvensen af den socialpolitik, som også dette lovforslag indgår i.

Socialministeren (Palle Simonsen):

Jeg er da glad for at kunne starte med at konstatere, at der er et bredt flertal bag det lovforslag, som her er til første behandling.

Jeg tror, det er meget væsentligt, at vi får præciseret nogle bestemmelser i bistandsloven.

Retsbestemte ydelser i større omfang har været nævnt fra flere ordføreres side. Nogle har været glade for det, andre har været mindre glade. Jeg tror, vi under alle omstændigheder må konstatere, når det drejer sig om minimumsbeløbene for den gruppe af mennesker, der her er tale om, at det vil give en højere grad af tryghed og sikkerhed for den enkelte, og det vil under alle omstændigheder også være betydelig enklere at administrere.

Det, der har været problemet, og det, der er baggrunden for lovforslaget, som er fremsat her, er naturligvis, at vi baseret på bistandslovens skønsp principper har måttet konstatere stor forskellighed i administrationen af kontanthjælpsområdet inden for bistandslovgivningen.

Jeg tror som sagt, at der vil blive tale om en betydelig forbedring. Men det er da rigtigt, som det har været nævnt, at der stadig væk er problemer tilbage på kontanthjælpsområdet som helhed. Både fru Yvonne Herløv Andersen og fru Lone Dybkjær har været inde på spørgsmålet om gældssanering, og jeg er enig med de to ordførere i, at spørgsmålet om gældssanerings naturligvis er et spørgsmål, som må bringes ud af verden inden for de første 9 måneder.

Jeg synes også, at det er vigtigt at få fastslået – det kan jo præciseres i forbindelse med den videre behandling af lovforslaget – at når der er tale om særlige udgifter, så er der også mulighed for – også for § 37, stk. 4-klienter – at få disse udgifter dækket. Men vi bringer os herved tilbage til en mere principiel diskussion om, hvordan socialforvaltningerne i øvrigt fungerer i forhold til de klienter, der er i systemet.

Når der blev sagt, at dette forslag ville give øget sagsbehandling, er jeg dybt uenig. Men jeg vil til gengæld gerne sige til kommunerne, at det var måske klogt, om man i højere grad koncentrerede sig om klienternes problemer og prøvede at se, hvordan man kunne få dem ud af systemet.

Der har været nævnt fra fru Lone Dybkjær side spørgsmålet om samme vilkår som for langtidsledige i forbindelse med jobtilbud. Jeg er enig i, at det er et spørgsmål, som bør løses. Det, som vi har behov for, er